

CAL PRENDRE PARTIT!

**CAP A LA
CONSTRUCCIÓ
D'UNA NOVA
ORGANITZACIÓ
SOCIALISTA
REVOLUCIONÀRIA
A L'ESTAT
ESPANYOL**

**Declaració política del
Comitè Conjunt
del CRT i CR-IV**

JULIOL 2026

CAL PRENDRE PARTIT!

CAP A LA CONSTRUCCIÓ D'UNA NOVA ORGANITZACIÓ SOCIALISTA REVOLUCIONÀRIA A L'ESTAT ESPANYOL

Declaració política del Comitè Conjunt del CRT i CR-IV

JULIOL 2026

ÍNDEX

Qui som?	3
1. La situació internacional i l'internacionalisme	4
2. La “restauració progressista” del règim i la situació política de l'Estat espanyol	7
3. Balanç de l'últim cicle polític: la fallida del neoreformisme	9
4. Superar l'herència contrarevolucionària de la socialdemocràcia i l'estalinisme	11
5. La lluita per una nova tradició revolucionària a l'Estat espanyol	11
6. Per què és necessari construir una nova organització revolucionària	15
7. Bases polític-programàtiques	16
8. Cap a un procés constituent d'una nova organització socialista revolucionària a l'Estat espanyol	22

Qui som?

Som treballadores i treballadors de l'educació, la sanitat, l'administració pública, el sector social, el comerç, el transport, la jardineria, l'hostaleria, pensionistes que durant anys van treballar en la indústria, el transport o la construcció i el sindicalisme combatiu; som joves precàries i precaris, repartidors, migrants amb i sense papers; estudiants d'universitats, instituts i centres de formació professional; militants feministes, antiracistes, ecologistes, del moviment per l'habitatge, per Palestina i contra el militarisme i la guerra imperialista. Militem en els centres de treball i d'estudi, en els barris obrers i populars de Madrid, Barcelona, Saragossa, Girona, Màlaga, Vigo i altres territoris.

Som les i els militants del Corrent Revolucionari de Treballadores i Treballadors (CRT), secció del Corrent Revolució Permanent – Quarta Internacional (CRP-QI) a l'Estat espanyol. I som les i els militants de Corriente Roja – Cuarta Internacional (CR-IV), constituïda després de la ruptura de prop de la meitat de Corriente Roja -llavors secció a l'Estat espanyol de la Liga Internacional de los Trabajadores (LIT-CI)-.

Sobre la base d'acords estratègics i programàtics profunds, forjats a la calor de lliçons comunes dels grans fets de la política i la lluita de classes internacional, així com de la intervenció conjunta a la lluita de classes i d'un balanç de l'últim cicle polític a l'Estat espanyol, totes dues organitzacions hem confluït en la crida a construir un Moviment per una Internacional de la Revolució Socialista – Quarta Internacional (MIRS-QI) impulsat per la CRP-QI i altres

organitzacions, i en la formació d'un Comitè Conjunt per avançar en una fusió de les nostres organitzacions.

Alguns i algunes de nosaltres portem militant diverses dècades en el trotskisme de l'Estat espanyol: comptem amb l'experiència de les vagues del final del franquisme i la lluita contra la Transició pactada; del referèndum contra la integració a l'OTAN; el moviment antiglobalització; les mobilitzacions contra la Guerra de l'Iraq; la Llei d'Estrangeria; les lluites estudiantils contra la LOU i el Pla Bolonya; de les vagues i lluites obreres contra la reconversió industrial i els ERO en els anys 80 i 90, com la gran vaga de 1990 dels i les treballadores de l'EMT que va triomfar després de deixar Madrid durant 22 dies sense un sol autobús; del combat per la memòria de la nostra companya Yolanda González, assassinada pels feixistes durant la Transició. D'altres pertanyem a la generació polititzada per la crisi de 2008, el 15M, les vagues generals contra els ajustos, les reformes laborals i la lluita contra la reforma de Zapatero que va elevar l'edat de jubilació als 67 anys, o el 0,25 de Rajoy que va desencadenar l'enorme protesta que va estar en la base de la seva caiguda i que les i els pensionistes van mantenir per l'equiparació de la pensió mínima a l'SMI o en suport de les lluites de la sanitat, l'educació o les interines; grans batalles de classe com la lluita contra els ERO enfront de la multinacional nord-americana UPS a Vallekas, la vaga de neteja pública viària i jardineria a Madrid en el 2013, les lluites de Panrico i Coca-Cola contra els acomiadaments, la lluita de la joventut treballadora de Telepizza contra els salaris de misèria i la precarietat; del combat contra el neoreformisme de Podemos; del moviment per l'autodeterminació catalana i l'u

d'octubre, les vagues feministes del 8M, l'aixecament global per Palestina, la lluita per l'educació, la sanitat, l'habitatge i la lluita contra la guerra imperialista i el rearmament militar de la UE i el govern "progressista".

Som militants internacionalistes que reivindicuem la lluita per la revolució internacional i l'actualitat estratègica del trotskisme com a continuïtat revolucionària del marxisme en la nostra època. Estem convençudes i convençuts de la urgència de construir juntes una nova organització socialista revolucionària, arrelada a la classe treballadora, la joventut, les dones i les dissidències de l'Estat espanyol, capaç d'estar a l'altura dels desafiaments d'una època marcada per les guerres imperialistes, la crisi capitalista, la crisi climàtica i ecològica, l'ascens de l'extrema dreta i noves onades de la lluita de classes a tot el món. Per això fem pública amb aquesta declaració la nostra voluntat comuna d'avançar en una fusió revolucionària que sigui molt superior a la suma de les nostres forces actuals, que impulsi un procés constituent per fundar una nova organització socialista revolucionària a l'Estat espanyol. Ho fem convençuts i convençudes que el període obert exigeix posar el nostre projecte polític comú a l'ofensiva, de cara a l'avantguarda obrera i juvenil, per establir les bases d'un instrument polític revolucionari que pugui jugar un paper decisiu en els combats que s'aveïnen.

1. La situació internacional i l'internacionalisme

Vivim un període de reactualització de les tendències profundes de l'època imperialista, que el marxisme clàssic va identificar al començament del segle XX: les tendències a les crisis, les guerres i també la revolució. Les tendències a les crisis en múltiples plans, des

de la crisi capitalista oberta en 2008 que no s'han tancat: al contrari, s'han accelerat. La competència estratègica entre els Estats Units i la Xina estructura un nou escenari de disputa interimperialista en el qual es trenquen les velles institucions de l'ordre liberal i passen a un primer pla el militarisme, el proteccionisme, el nacionalisme econòmic i l'enfrontament entre potències imperialistes. El retorn de Trump a la Casa Blanca és alhora símptoma i accelerador d'aquesta dinàmica de fractura de l'ordre mundial.

En aquest marc, denunciem la complicitat de les potències imperialistes amb el genocidi de l'Estat sionista d'Israel contra el poble palestí i la guerra al Líban, la guerra d'agressió imperialista contra l'Iran, la guerra d'Ucraïna -on rebutgem per igual la invasió reaccionària del règim de Putin i el rol de l'OTAN, que utilitza al poble ucraïnès com a peó de la seva disputa amb Rússia-, la imposició d'un règim neocolonial a Veneçuela -amb la complicitat de la burocràcia chavista-, així com la nova ofensiva imperialista dels Estats Units contra Cuba.

La derrota de Trump i dels Estats Units a la guerra de l'Iran té enormes conseqüències a escala global i accelera el declivi de l'hegemonia dels EUA. La guerra dels Estats Units i Israel contra l'Iran ha posat en evidència els límits de la política de Trump i del conjunt de l'imperialisme occidental. Malgrat una manifesta desproporció militar, els Estats Units no ha aconseguit cap dels objectius amb els quals va entrar a la guerra. L'Iran ha aconseguit fer de l'estret d'Ormuz una posició estratègica per humiliar l'imperialisme i sostenir la resistència enfront de l'agressió. Una situació sense precedents

deixa al descobert les contradiccions i fragilitats de la major potència militar del planeta.

Davant aquest escenari, reivindicuem la posició històrica del marxisme revolucionari: la defensa incondicional dels pobles i nacions agredides per l'imperialisme, situant-nos en el seu camp militar davant les agressions i bregant per la derrota de l'imperialisme, sense atorgar el menor suport polític als seus règims burgesos, autoritaris o teocràtics, com ja assenyalavem enfront de l'agressió dels EUA a Veneçuela o el bloqueig a Cuba i reiterem enfront del règim dels Ayatollah a l'Iran. Alhora, rebutgem tant el campisme neoestalinista que presenta a la Xina o Rússia com a potències benèvols enfront de Washington -com si la disputa interimperialista fos una eina d'emancipació- com el campisme occidentalista que disfressa l'alineament amb l'OTAN sota banderes humanitàries. Rebutgem també les propostes "europeïstes" de reforçar un bloc militar sense els EUA com si fos més progressista, quan en realitat només busca defensar els seus interessos imperialistes davant

l'eventual abandó del "protector". El nostre camp és el de la classe treballadora i els pobles oprimits del món sencer.

La guerra i les tensions interimperialistes, en particular la guerra d'Ucraïna, han estat l'excusa perfecta per avançar en un procés de militarització i rearmament imperialista d'Europa. El Consell Europeu ha aprovat un pla històric de rearmament que es proposa destinar 800.000 milions d'euros a la militarització del continent amb el suport entusiasta de tots els governs europeus, inclòs l'espanyol. Mentre el servei militar

torna a implantar-se a diversos països, els Estats europeus s'armen fins a les dents per fer valer els seus interessos imperialistes.

A aquest escenari se suma la crisi climàtica i ecològica, que no és un accident extern al capitalisme sinó expressió de la seva lògica més profunda: la producció orientada al benefici privat i la competència imperialista que esgota els béns comuns, devasta ecosistemes i saqueja els territoris, que engendra amb sequeres, incendis i inundacions -com la gota freda a l'Horta Sud de València- que copegen primer a la classe treballadora i els sectors populars. La destrucció d'ecosistemes, l'extractivisme, la contaminació, la crisi hídrica, la pèrdua de biodiversitat i l'escalfament global expressen una mateixa contradicció històrica: el capital necessita expandir-se indefinidament en un planeta finit. Enfront del capitalisme verd i a l'ecologisme liberal que prometen una transició "neta" sense tocar la propietat privada ni el benefici empresarial, defensem una planificació obrera i socialista de la producció, el transport i l'energia sota control de les i els treballadors.

En aquest món convuls, emergeixen també nous processos de lluita de classes. La rebel·lió a Bolívia durant més de 50 dies va mostrar una enorme subjectivitat de lluita i radicalitat, amb talls de carretera autoconvocats. Els augments del combustible, atacs contra els camperols i els greuges racistes contra les comunitats indígenes van portar a l'esclat. Incapaç de reprimir directament per temor a un aixecament nacional, el govern va apostar al desgast, amb la col·laboració de la burocràcia de la COB, i la repressió selectiva per dividir i aïllar als sectors més combatius. En aquest marc, la lluita per desenvolupar

l'autoorganització, la coordinació i per fer efectiva la vaga general es va mostrar una qüestió estratègica.

El genocidi contra el poble palestí continua. Les grans potències occidentals, que es presenten cínicament com a defensores del “dret internacional”, continuen recolzant política, econòmica i militarment la massacre perpetrada per l'Estat d'Israel. Així ho demostra també la complicitat dels estats europeus amb l'atac a la Global Sumud Flotilla i el segrest il·legal, el maltractament i la tortura de centenars d'activistes, per part de l'armada israeliana, entre ells Saif Abukeshek i Thiago Ávila, coordinadors internacionals de la Flotilla. El reconeixement tardà i hipòcrita d'un Estat palestí per part de diferents governs, com l'espanyol, no pot esborrar la seva complicitat activa amb un genocidi que continua amb bombardejos sobre Gaza, l'avanç de la colonització a Cisjordània o l'agressió militar contra el Líban. La solució dels “dos estats” és la via per la qual els governs imperialistes tracten de salvar la seva imatge i assegurar la pervivència de l'entitat sionista.

Enfront de l'ofensiva imperialista reaccionària encapçalada per Trump i Netanyahu -amb el suport de figures de la ultra dreta com Milei, Farage o la AfD-, que combina militarisme, genocidi, racisme, antifeminisme, persecució a les migrants i el col·lectiu lgtbi, oposem l'internacionalisme proletari com a qüestió estratègica i no com a principi abstracte. Davant els qui des de sectors reformistes o neoreformistes presenten l'aposta per una major “autonomia estratègica” de la Unió Europea com una alternativa a l'alineament atlàntic, sostenim que es tracta simplement d'una variant

imperialista del mateix projecte: una Europa imperialista capaç de competir amb els seus rivals en el repartiment del món.

La mateixa Europa que al mateix temps que saqueja als pobles semicolonials del món semblant misèria i desesperació, promou la guerra contra els nostres germans i germanes de classe migrants

amb polítiques reaccionàries com el “Pacte Europeu sobre Migració i Asil”. Aquests pactes de la vergonya cauen sobre dècades de saqueig imperialista del continent africà, deportacions, presons per a migrants, fronteres i rutes migratòries assassines. És el rostre de l'Europa de Frontex, els CIE i les multinacionals espoliadores. L'imperialisme que ha convertit el Mediterrani en la fossa comuna de milers de migrants. L'única alternativa de fons és la lluita per una Europa socialista i de les i els treballadors, contra el rearmament, la guerra, el racisme i l'explotació.

Aquesta perspectiva es nodreix dels processos vius de la lluita de classes internacional: el moviment “blocchiamo tutto” a Itàlia, la rebel·lió obrera i popular a Bolívia que enfronta el decret de la pujada del preu de la benzina i ara l'estat de setge del govern de Rodrigo Paz, la resistència juvenil i obrera migrant contra l'ICE i el racisme de Trump als Estats Units, la lluita contra la Reforma Laboral antiobrera de Milei a l'Argentina, el moviment de solidaritat amb Palestina en el conjunt del planeta i la Global Sumud Flotilla, de la qual formem part amb una delegació conformada per Leandro Lanfredi, treballador petroler de l'MRT del Brasil, amb Iara Salerno, metgessa del PTS de l'Argentina i Mariona Tasquer, estudiant universitària del CRT.

Som part del moviment internacionalista que va organitzar flotilles, va fer acampades i mobilitzacions a tot el món contra el genocidi sionista des d'una posició independent sw tots els governs capitalistes, així com dels règims i direccions reaccionàries de les burgesies àrabs. És necessari impulsar un moviment internacionalista d'independència de classe que connecti les lluites dels pobles atacats per l'imperialisme amb les dels treballadors dels països imperialistes, que uneixi la lluita contra el genocidi a Palestina amb la batalla contra l'ICE als Estats Units en defensa dels i les migrants, les vagues a Europa amb les lluites antiimperialistes en l'occident asiàtic, a Àfrica, a Llatinoamèrica. El mateix esperit que va aconseguir la derrota de l'imperialisme dels EUA a Vietnam o va mobilitzar a milions de persones contra la Guerra de l'Iraq en 2003, avui amb més força i amb la classe treballadora en el centre i amb els seus mètodes de lluita. Aquesta és la via per a derrotar l'ofensiva de l'imperialisme contra els pobles del món.

És des d'aquesta perspectiva internacionalista que les nostres organitzacions, juntament amb el Corrent Revolució Permanent – Quarta Internacional (CRP-QI), March to Socialism de Corea del Sud, el grup Rouge de Bèlgica i What is to be done del Canadà, hem llançat la crida a construir un Moviment per una Internacional de la Revolució Socialista–Quarta Internacional (MIRS-QI), convençuts i convençudes que el combat per una nova internacional revolucionària és la principal tasca que tenim avui les i els revolucionaris del món.

2. La “restauració progressista” del règim i la situació política de l'Estat espanyol

El Règim del 78, sorgit de la Transició pactada entre els hereus del franquisme i les direccions reformistes del PCE i el PSOE, amb el concurs de les burocràcies sindicals, va ser durant dècades una empresa reeixida per a l'imperialisme espanyol. Va suposar un desviament a l'important ascens obrer germinat des dels 60 i que va fer eclosió després de la mort de Franco, evitant que es pogués desenvolupar una situació revolucionària oberta. Aquesta restauració de l'Estat en crisi, que hem definit com una “contrarevolució democràtica”, va permetre descarregar la crisi dels anys setanta sobre la classe obrera, integrar a l'Estat espanyol a l'OTAN i la Unió Europea, desmantellar la indústria, generalitzar la precarietat laboral i desviar la qüestió nacional mitjançant l'Estat de les autonomies. La crisi capitalista de 2008 va fer trontollar aquest edifici, obrint des de 2010 i la Vaga General contra el govern Zapatero una profunda crisi orgànica que va tenir en el 15M, en les vagues generals contra la Reforma Laboral de Rajoy, la vaga minera i, sobretot, en el moviment democràtic català pel dret a l'autodeterminació, les seves expressions més agudes.

Aquesta crisi va ser continguda mitjançant una combinació de repressió -desplegada amb el suport

de la Llei Mordassa i singularment contra el poble català a partir de l'u d'octubre de 2017, amb l'aplicació del 155, els empresonaments i l'exili- i de desviament institucional, encarnat en el que hem definit com una “restauració progressista” del Règim, gestionada per Unidas Podemos primer i per Sumar després en coalició amb el PSOE, amb el suport i

passivitat de les direccions burocràtiques de CCOO i UGT. Lluny de superar el Règim del 78, aquesta operació l'ha rehabilitat: ha consolidat l'operació restauradora de la Corona entorn de Felip VI; ha tancat amb la col·laboració de les direccions processistes la lluita per l'autodeterminació del poble català; ha mantingut i reforçat la judicatura reaccionària; ha conservat la Llei Mordassa, ha aprovat la nova Mordassa Digital i ha revalidat les Lleis d'Estrangeria; ha sostingut la repressió i les devolucions en calenta, amb la massacre de Melilla i el desplegament de l'Exèrcit a Ceuta com a expressions sagnants del racisme d'Estat; ha augmentat la despesa militar en un 50% i ha col·locat al govern "més progressista de la història" al capdavant del rearmament imperialista, mentre manté el comerç d'armes amb l'Estat sionista. Pedro Sánchez va assumir en 2023 la presidència rotativa del Consell de la UE com a ferm defensor de les polítiques bel·licistes i atlantistes; mentrestant, la reforma laboral encapçalada per Yolanda Díaz, va revalidar les contrareformes anteriors del PSOE i PP i la pujada de l'edat de jubilació als 67 anys aprovada per Zapatero.

Avui Pedro Sánchez vol presentar-se com a líder mundial del progressisme i, fins i tot, com a representant de la lluita contra la guerra, com va manifestar quan Trump va amenaçar amb un bloqueig comercial si se li impedia usar les bases de Rota i Morón, veritables enclavaments al servei d'operacions imperialistes en sòl espanyol. No obstant això, el seu "No a la guerra" és retòrica per encobrir els interessos de l'imperialisme espanyol, mentre continua augmentant els pressupostos militaristes. Per això, la classe treballadora ha de fer seves les consignes dels marxistes internacionalistes de principis del segle XX:

"Guerra a la guerra: l'enemic és a casa!". En aquesta direcció apunta la iniciativa "{Trabajador@s contra la guerra. Ni un euro para el rearmamento!}", impulsada pel sindicat co.bas, per la qual més d'un centenar de delegats i delegades de l'Ajuntament de Madrid, logística, sanitat, educació, serveis socials, jardineria; així com activistes de col·lectius pensionistes, etc. fan una crida a construir amb urgència un moviment antiimperialista d'independència de classe a tot l'Estat, o la campanya "Tombem el rearmament" impulsada per la Global Sumud Flotilla de Catalunya al costat de més de 50 organitzacions.

La situació social de la classe treballadora i els sectors populars és la contrapart d'aquest blindatge del règim. La crisi de l'habitatge assoleix proporcions inèdites: els lloguers i les hipoteques han pujat al voltant d'un 50% des de 2019, la majoria de les i els joves no poden pagar un lloguer, els desnonaments continuen ininterrompudament i els fons voltor acumulen immobles amb la complicitat dels governs centrals i autonòmics. La caiguda del poder adquisitiu dels salaris, segons l'OCDE, se situa entorn del 8% des de 2019 -i un 10% de salari perdut de mitjana en la butxaca de la classe treballadora- mentre la meitat dels inquilins estan en risc de pobresa segons el propi Banc d'Espanya. Tot això contrasta amb els beneficis mil·lionaris de l'IBEX35, la banca, les elèctriques i les grans cadenes distribuïdores. Els serveis públics, sanitat i educació, sofreixen una deterioració sostinguda. Les dones treballadores continuen patint la violència masclista, la desigualtat salarial i la doble càrrega de la divisió sexual del treball, mentre el

feminisme ministerial ha actuat com a factor de pasivització i recanvi liberal i punitivista del moviment.

Els graons més precaritzats de la classe treballadora sobre-representen a les persones migrants, des de l'agroalimentari, les cures o serveis. Una mà d'obra doblement empobrida i sotmesa al xantatge dels papers, al mateix temps que les regularitzacions -conquistades a través de llargues campanyes- arriba amb comptagotes. Tota una part de la classe treballadora a la qual l'extrema dreta vol marginalitzar dels serveis públics amb la "prioritat nacional" i convertir en boc expiatori de la ràbia per la degradació de les condicions de vida, amb un camí desbrossat pel racisme institucional del "progressisme".

Sobre aquest brou de cultiu creix Vox, representant nacional de la Internacional Reaccionària, o Aliança Catalana, expressió racista i retrògrada de la crisi del processisme, juntament amb un activisme d'extrema dreta que combina nostàlgia franquista, racisme i atacs al moviment independentista. Enfront del parany del "mal menor" que el neoreformisme agita per disciplinar a l'esquerra, sostenim que el "progressisme" imperialista és justament el que obre pas a la dreta i l'extrema dreta.

No obstant això, la classe treballadora no roman passiva davant aquesta situació. Com dèiem en una declaració pel 1r de Maig, a Catalunya, les treballadores de l'educació en unitat amb tots els sectors protagonitzen una lluita històrica amb vagues i manifestacions massives, igual que al País Valencià o l'Aragó, denunciant la pèrdua d'entre un 20 i un 25% del poder adquisitiu, ràtios insostenibles, personal externalitzat a la fregant l'SMI. A Madrid, les treballadores d'escoles infantils de 0 a 3 anys estan en vaga

indefinida per primera vegada en la història del sector, denunciant salaris que també freguen l'SMI, ràtios abusives, absència de regulació estatal i un model lliurat a empreses privades. A la Badia de Cadis, Manuel Balber i Jesús Galván van resistir més de dues setmanes enfilats a una grua de Navantia San Fernando denunciant llistes negres per la seva activitat sindical. La lluita per la sanitat està en ebullició a tot l'estat. Euskal Herria continua sent l'epicentre de nombrosos conflictes obrers i per tot l'Estat estem veient un augment de conflictes entorn de la negociació col·lectiva o enfrontaments contra els ERO i acomiadaments. Es fa urgent unificar totes aquestes lluites i coordinar-les en la perspectiva de construir una vaga unitària en educació, sanitat, el sector social i tots els conflictes en curs.

3. Balanç de l'últim cicle polític: la fallida del neoreformisme

El balanç de l'últim cicle és taxatiu. El neoreformisme encarnat en Podemos, Izquierda Unida, les "marees" municipalistes i, més recentment, Sumar, ha complert una funció orgànica: la de transformar-se en una mediació d'esquerra de l'Estat capitalista espanyol per evitar que la indignació de les places, les vagues contra els ajustos post 2008 i la lluita per l'autodeterminació catalana derivessin en un qüestionament de fons del règim.

Amb totes les seves potencialitats i límits, el cicle obert pel 15M en 2011 va acabar tancat en clau de restauració davant la falta d'una alternativa política d'independència de classe. El sorgiment de Podemos -expressió vernacla d'un fenomen neoreformista internacional- va canalitzar el malestar popular substituint la il·lusió social -la idea

que els moviments podien triomfar sense estratègia política de classe- per una il·lusió del polític encara més perniciosa: la fantasia que era possible recuperar la democràcia i reformar el capitalisme des de dins de les institucions de l'Estat imperialista espanyol.

Del “sí que es pot” al “no podem”, va desembocar en un programa de gestió de l'Estat capitalista que, lluny de transformar el règim, va ajudar a restaurar-lo sobre noves bases. La trajectòria és eloqüent: del “PSOE i PP la mateixa merda és” a la coalició amb el PSOE; de l’“assalt als cels” al ministeri de sa Majestat. Ja advertia Rosa Luxemburg fa més d'un segle que l'ingrés dels socialistes en un govern burgès no representa una conquesta parcial de l'Estat pels socialistes, sinó justament el contrari, una conquesta de l'Estat burgès sobre els socialistes. En 2015, davant la capitulació de Tsipras enfront de la Troica, Pablo Iglesias va confessar la impotència del seu projecte polític dient que qualsevol desafiament seriós a l'Estat capitalista es trobaria enfront a l'Exèrcit, a la policia, als grans mitjans i a tot l'aparell de poder, com si aquesta constatació bastés per abandonar la lluita per enfrontar-los. Aquest escepticisme estratègic es va fer mètode: el que Gramsci va anomenar transformisme, l'absorció pel règim capitalista dels qui es presentaven com els seus adversaris.

Els resultats són coneguts. Suport a la Corona (amb la sortida pactada del rei emèrit inclosa);

negació del més mínim suport al referèndum de l'u d'octubre i la lluita per l'autodeterminació, tancant files per omissió del cop del 155, del govern l'Advocacia del qual va aconseguir l'empresonament dels líders independentistes i després donant suport a la clausura del procés per part de

Sánchez i la direcció processista d'ERC, juntament amb PSC i Comuns; participació activa de la gestió de la pandèmia i la postpandèmia al rescat de les grans empreses; aprovació de la cimera de l'OTAN a Madrid; rearmament històric; manteniment de polítiques migratòries i frontereres brutals; desnonaments sense fre; deterioració de la sanitat i l'educació públiques.

Aquesta operació va ser responsable de la desmoralització de milions de persones, alimentant la desconfiança en els barris obrers i entre la joventut, obrint així el camí a l'avanç de la dreta i l'extrema dreta.

A aquesta orientació es van sumar els projectes de partits amplis sense delimitació entre reformistes i revolucionaris, que van diluir el caràcter de classe d'organitzacions que es reivindicaven anticapitalistes. La participació d'Anticapitalistas en la fundació de Podemos és un clar exemple d'una estratègia esgotada. Una altra deriva anàloga és la de l'esquerra independentista subordinada a les direccions burgeses i petitburgeses del procés català, la línia de “unitat popular” va actuar com a fre a una sortida de classe de l'enorme moviment democràtic de 2017. La capitulació de Junts i ERC després del referèndum de l'u d'octubre, la posterior gestió autonòmica al servei del Règim i, en paral·lel, la deriva socialdemocratitzant d'EH Bildu i del BNG, que han donat suport a les investidures i els governs “progressistes” imperialistes del PSOE, completen el quadre de fallida de les diferents variants del reformisme i la conciliació de classes a l'Estat.

Els nous intents de “unitat de l'esquerra”, com les converses entre Gabriel Rufián (ERC) i Irene Montero (Podemos) com a figures

destacades, són un exemple més d'una política fracassada.

L'experiència de Syriza aplicant l'ajust de la Troica i la d'Unidas Podemos en el govern amb el PSOE clausuren qualsevol debat honest sobre aquesta perspectiva: allí on s'arriba a les institucions capitalistes per la via de la conciliació de classes, l'única cosa que s'aconsegueix és gestionar la misèria del capitalisme, desmoralitzar el moviment de masses i obrir-li el camí a la dreta.

Enfront de la fallida del neoreformisme, oposem l'única alternativa realista: una sortida revolucionària, anticapitalista i socialista, basada en la independència de classe, el desenvolupament de la lluita de classes amb els seus propis mètodes i la conquesta d'un govern de les i els treballadors que trenqui amb el Règim del 78 i obri el camí a una Federació Lliure de Repúbliques Socialistes Ibèriques, en la perspectiva de conquerir els Estats Units Socialistes d'Europa.

4. Superar l'herència contrarevolucionària de la socialdemocràcia i l'estalinisme

La perspectiva de construir una nova organització revolucionària, com ens proposem, neix no sols d'un balanç del cicle neoreformista, sinó també de la necessitat de superar els límits històrics dels principals corrents que han tingut pes entre la classe treballadora i la joventut a l'Estat espanyol.

D'una banda, la socialdemocràcia, que en la seva expressió ibèrica -el PSOE- ha estat un dels millors exponents de moderació i integració a l'estat capitalista. Des de la seva col·laboració amb la dictadura de Primo de Rivera i el seu rol en els governs de la II República contra les tendències

revolucionàries del moviment obrer, al seu paper fundador del Règim del 78, el seu pas al social- liberalisme i el terrorisme d'Estat amb els governs de González, el rol ajustador de Zapatero i el de restaurador del règim i senyor del rearmament de Sánchez.

D'altra banda, l'estalinisme, encarnat en el PCE i el PSUC, que va ser avantguarda contrarevolucionària durant la Guerra Civil, aixafant a sang i foc la revolució social. Encimbellats en el prestigi de l'URSS després de la derrota nazi van aconseguir recompondre's i ser un element

dinamitzador clau de l'antifranquisme, però sempre darrere d'una estratègia -la reconciliació nacional- que va mantenir la seva renúncia a tota transformació social en un sentit socialista i que va acabar en l'anomenada "reforma pactada" amb les restes de l'aparell franquista. Durant l'etapa democràtica el curs socialdemocratitzant ha estat cada vegada major, sent part orgànica de la burocràcia sindical de CCOO, fins a acabar de ministres d'un govern de l'OTAN.

5. La lluita per una nova tradició revolucionària a l'Estat espanyol

L'anarquisme va ser el corrent en la qual es van aglutinar els sectors més combatius i revolucionaris de la nostra classe, grans protagonistes -al costat de militants del POUM, els de l'ala esquerra socialista i els bolxevic-leninistes- de la Revolució del 36. No obstant això, la seva negociació estratègica a prendre el poder i establir un govern de treballadors va portar a que les seves direccions claudiquessin de la pitjor de les maneres, sumant-se als governs de Front Popular que van aixafar la revolució. Els sectors més lúcids i revolucionaris van treure, no obstant això, valuoses lliçons a la

calor de la lluita com la necessitat de lluitar per una Junta Central Revolucionària, com a forma d'un poder obrer basat en els delegats del front, el camp i les fàbriques.

La gran majoria dels corrents de l'extrema esquerra van prendre com a referència algun d'aquests grans corrents. Una gran part es va decantar per diferents versions de l'estalinisme, com el maoisme o el neoestalinisme, que comparteixen una visió etapista dels processos revolucionaris, són enemics de l'autoorganització i han acabat apostant per diferents vies per la col·laboració de classes. Alguns corrents, més referenciats en l'anarquisme o autonomisme, han apostat pel desenvolupament de moviments socials sense una visió de classe, integració a l'esquerra sindical, o la construcció d'espais autogestionats com a estratègia, en moltes ocasions en convivència amb diferents projectes reformistes.

Els corrents de les distintes esquerres independentistes, molt especialment a Euskal Herria, Catalunya i Galiza, van emergir també amb força com a part del rebuig al consens de la Transició. Amb distintes tàctiques totes elles han compartit la il·lusió que la conquesta del dret d'autodeterminació era una tasca democràtica a realitzar en unió amb la burgesia de les seves respectives nacions, posposant {sine die} la lluita pel socialisme i allunyant-se cada vegada més d'amplis sectors de la classe treballadora i les seves demandes. Un etapisme que els ha portat a una fallida estratègica, com la del MLNV i el fracàs de la lluita armada, la integració de l'esquerra abertzale com a furgó de cua de "governos progressistes" en el govern central, o la CUP a Catalunya i la seva

aposta fallida pel procés liderat per ERC i els vells convergents i el seu camí a la república "de la llei a la llei".

Un altre fenomen de militància polític-social amb pes a la classe obrera de l'Estat espanyol ha estat el de l'anomenada "esquerra sindical" o el sindicalisme combatiu. Enfront de la ràpida burocratització i integració en el règim de les grans centrals de CCOO i UGT, bona part dels corrents d'esquerra i sectors de treballadors descontents amb les grans centrals van optar per aglutinar-se en altres sindicats o crear-ne de nous. Aquesta dinàmica va donar lloc a l'existència de múltiples organitzacions sindicals (ja sigui per nacions, referenciats en corrents ideològics -com per exemple l'anarcosindicalisme-, com a sindicats de base i assemblearis, i també sindicats amb lògiques corporatives). Molts sectors d'avantguarda obrera s'han nucleat en aquestes organitzacions, encara que sense superar una perspectiva sindicalista. La lògica de la divisió organitzativa, com en molts casos criteris sectaris i oposats al desenvolupament del front únic, sovint han separat aquestes organitzacions de les bases dels grans sindicats. Això ha alimentat un cert "identitarisme" que ha dificultat fins i tot establir acords d'unitat d'acció entre les diferents organitzacions del sindicalisme "alternatiu".

Respecte als corrents que provenen del trotskisme, el seu origen és molt més recent. En els anys 30 el sector lligat a l'Oposició d'Esquerra liderat per Andreu Nin va optar per trencar amb ella i fundar el POUM, un partit centrista que va acabar integrant el Govern antirevolucionari de la Generalitat al costat de la direcció anarquista i incapacitant-se així per poder jugar un paper

d'alternativa de direcció revolucionària en la insurrecció de maig del 37, última gran batalla de la revolució social.

Els diferents corrents nascuts en els 70 com a part del moviment trotskista van sostenir en diferents nivells el que denominem “fils de continuïtat” amb el marxisme revolucionari que reivindicuem.

Van ser part dels qui van lluitar contra l'acord de la Transició Pactada i van defensar la perspectiva de transformar l'ascens obrer posterior a la mort de Franco en un procés revolucionari. Van mantenir la defensa de la independència de classe i el treball pacient en el moviment obrer i les seves organitzacions, mentre la major part de l'esquerra se sumaven a les onades de la postmodernitat que donaven a la classe treballadora com liquidada. No obstant això, creiem que moltes d'aquestes organitzacions van tenir una dinàmica centrista que les va portar per diferents vies a adaptar-se a corrents i fenòmens polítics de l'esquerra reformista, l'esquerra independentista o, fins i tot, a capitular davant intervencions imperialistes.

El corrent encarnat durant dècades per la LCR i avui per Anticapitalistas, va ser la que abans va desplegar una adaptació al règim, de la “ruptura democràtica” i l'aposta pels “nous moviments socials” abandonant una perspectiva de classe, arribant fins a la fundació de Podemos i la gestió municipalista, sense haver realitzat encara un balanç estratègic total de la seva pròpia política. Un curs que es manté en l'actualitat com veiem amb el seu projecte de Adelante Andalucía, que defensa obertament la seva voluntat d'investir un govern del PSOE en el que va ser el seu feu històric i exemple de govern clientelista.

Existeixen altres corrents més petits que es reivindiquen de la tradició marxista revolucionària, com Izquierda Revolucionaria, que històricament ha combinat un perfil formalment obrerista amb una pràctica burocràtica cap al moviment estudiantil (a través del seu col·lateral, el Sindicat d'Estudiants) i un seguidisme persistent a tota mena de variants reformistes o neoreformisme, fent crides sempre a votar-les, fins i tot militant en les files del PSOE, IU o Podemos, en diversos moments. També el que queda de Corriente Roja o Lluita Internacionalista que, malgrat les seves diferències, coincideixen en reivindicar una perspectiva de “revolució democràtica” -una concepció revisionista de la teoria de la revolució permanent de Trotsky-, deslligant les demandes democràtiques de la perspectiva del poder obrer. Això les ha portat a posicions campistes proOTAN enfront de la guerra a Ucraïna o capitulacions davant intervencions imperialistes.

En la qüestió nacional, Corriente Roja va tenir la seva particular política pseudoetapista. En el seu programa la defensa del dret d'autodeterminació s'expressa en les Repúbliques Lliures (catalana; basca, gallega i “en un moment donat” l'andalusa). Desapareix així la consigna històrica del marxisme revolucionari de Repúbliques obreres socialistes en el marc de Federació de Repúbliques Socialista Ibèriques. No obstant això, les “Repúbliques Lliures” dissociades de la defensa d'un sistema social, s'enquadrarien, en un futur indeterminat, en una “Unió de Repúbliques Socialistes Ibèriques”. Com les Repúbliques Lliures es transformen en socialistes, és una incògnita que haurà de resoldre's en una sort de “segona etapa” en la qual s'abordarà el canvi del sistema social d'aquestes repúbliques. És

la conseqüència de la teoria de la “revolució democràtica” aplicada a la qüestió nacional. L'experiència del procés va mostrar que la burgesia és incapaç de garantir les tasques democràtiques estructurals, però sí d'avortar una lluita que podia posar, i en bona part va posar, a tot el règim monàrquic contra les cordes. La consigna de República catalana, comuna en CR i LI, acaba condemnant a un partit revolucionari a sumar-se al furgó de cua de la política nacionalista burgesa i petitburgesa. En el cas gallec, tant Corriente Roja com els companys i companyes de l'antiga Corriente Vermella van arribar a la conclusió que Galiza era directament una colònia (“ens neguem a continuar sent una colònia a l'Estat espanyol”) i per això ja no hi hauria cap perspectiva d'Unitat o

Federació amb els pobles ibèrics i es plantejaria la seva directa incorporació a l'Europa socialista de les i els treballadors i els pobles. És a dir, la mateixa lògica pseudoetapista de les “revolucions democràtiques”.

En els últims anys, i a la calor de diferents balanços realitzats amb el cicle anterior, s'està vivint una certa reconfiguració del mapa de l'esquerra que es reivindica revolucionària que té dues grans expressions. D'una banda, una tendència creixent a la militància social ja sigui en moviments com el de l'habitatge, en les files del sindicalisme alternatiu o en altres moviments com el de solidaritat amb Palestina. Són milers les i els joves i treballadors que decideixen dedicar el seu temps a la lluita, en contra de les pressions a la pasivització encoratjades per l'operació de “restauració progressista” i les grans burocràcies sindicals, o a l'auge de les idees i valors individualistes. Aquest retorn social es fa, no obstant això, travessat per noves idees, com és un major pes d'una

perspectiva de classe -que s'expressa no només en el discurs sinó en l'aposta per recuperar eines com la vaga- i un revifar de la discussió estratègica. Així i tot, conserva un límit de “il·lusió social”, comuna amb altres moments d'auge dels moviments com va ser el 15M, que és necessari superar estratègicament apostant per la construcció d'un instrument polític que lluiti per la coordinació de totes aquestes lluites, el desenvolupament de l'autoorganització i un programa hegemònic que apunti a remoure els fonaments de l'Estat capitalista.

L'altre fenomen és l'emergència del Moviment Socialista (MS), el qual ha agrupat un ampli sector de la joventut que va trencar amb l'esquerra abertzale, l'esquerra independentista catalana i el PCE. Creiem que són una de les principals expressions d'una radicalització política de sectors de la joventut decebuts tant amb el futur de precarietat, crisi i guerres al qual el capitalisme aboca a tota una generació, així com amb les falses receptes que van servir de desviament al cicle de lluita de classes anterior. Compartim amb l'MS la defensa de la necessitat d'una militància polític-estratègica, la crítica radical al neoreformisme, l'afirmació de la centralitat de la classe treballadora i l'horitzó comunista. Justament per això, hem fet diferents emplaçaments al debat amb la perspectiva d'aprofundir la unitat d'acció i obrir la discussió estratègica. No obstant això, mantenim obertes diferències i debats en qüestions estratègiques decisives, com el seu rebuig de la tàctica del Front Únic Obrer que els ha portat moltes vegades a negar-se a intervenir en la lluita de classes,

justificant-se en què prevalien direccions reformistes. També una concepció que separa el programa mínim i màxim en lloc

d'articular-los transicionalment, la qual cosa porta a combinar mesures gradualistes per al dia a dia i maximalistes en el discurs. Un altre punt que no compartim és la seva negativa a impulsar l'autoorganització democràtica amb llibertat de tendències en els moviments, la qual cosa està lligat a una perspectiva general contrària al desenvolupament de soviets o consells, reeditant així la confusió estalinista entre classe, partit i estat. Finalment, encara que no menys important, la seva cridanera reticència a pronunciar-se clarament sobre l'estalinisme com a corrent contrarevolucionari. Creiem que aquestes qüestions els porten a formular una estratègia que acaba sent evolutiva i incapaç d'intervenir en els processos vius de la lluita de classes.

Amb tots aquests corrents mantenim un diàleg obert i franc, alhora que compartim sense cap sectarisme espais de militància comuna, plataformes o blocs de lluita; però precisament perquè la lluita per una alternativa revolucionària és seriosa, aquesta discussió exigeix assenyalar les divergències estratègiques i proposar aprofundir el debat per a la seva superació en clau revolucionària.

6. Per què és necessari construir una nova organització revolucionària

El procés d'acostament entre les nostres organitzacions té arrels polítiques profundes. Va començar inicialment amb un treball en comú amb tota Corriente Roja. La posterior ruptura de la Fracció Trotskista de Corriente Roja després del Congrés Mundial de la LIT-CI, va provocar la sortida de

prop de la meitat de l'organització -inclosos dirigents obrers històrics, així com quadres més joves- conformant-se com a CR-IV.

Aquest procés es va desenvolupar i continua avançant en el terreny del debat, l'elaboració i intervenció conjunta amb el CRT i el CRP, aconseguint una afinitat estratègica sobre els grans eixos del període: la caracterització de la guerra d'Ucraïna i la necessitat d'un programa independent enfront de les tendències a l'enfrontament entre potències; un posicionament antiimperialista enfront del genocidi a Palestina, la guerra a l'Iran i l'ofensiva contra Cuba i Veneçuela; una mateixa crítica del Règim del 78 i de la restauració progressista; un balanç comú del fracàs del neoreformisme i dels projectes de partits amplis sense delimitació de classe; la reivindicació de la teoria-programa de la revolució permanent enfront de les revisions oportunistes i les concepcions de "revolució democràtica", així com la defensa del programa transicional, del Front Únic Obrer, de l'autoorganització en clau soviètica i de la lluita per un partit revolucionari internacionalista, que es resumeix en l'aposta per reconstruir la Quarta Internacional sobre bases revolucionàries.

Aquests acords s'han traduït en una àmplia intervenció política pràctica conjunta en la lluita de classes, el moviment de solidaritat amb Palestina i contra la guerra imperialista, la participació en jornades de debat sobre història, marxisme i estratègia, així com en diverses declaracions polítiques davant fets de la realitat estatal i internacional, com davant la guerra de l'Iran, el rearmament imperialista, les amenaces de Trump sobre les Bases de Rota i Morón, el 1r de Maig i el 8M.

Sobre la base d'aquests acords, reivindiquem la centralitat estratègica de construir un partit socialista revolucionari de les i els treballadors a l'Estat espanyol, com a part indissoluble de la lluita per reconstruir una

internacional revolucionària, la Quarta Internacional sobre bases revolucionàries. Ho fem amb plena consciència del caràcter irreconciliable del capitalisme amb els interessos de la classe obrera, de la joventut, de les dones i dissidències sexuals, de les i els immigrants. Aquest sistema, que cada quatre segons condemna a una persona a morir de fam mentre un grapat de paràsits socials acumula fortunes obscenes, és la trituradora d'éssers humans que arrasa subjectivitats, dignitats i horitzons vitals. Com va advertir Lenin al començament del segle XX, vivim una època de guerres, crisis i revolucions, i encara que aquestes últimes hagin trigat en madurar, totes les tendències indiquen que veurem revoltes i revolucions en el pròxim període.

Només una organització armada d'un programa revolucionari i preparada per intervenir en els processos aguts de la lluita de classes podrà jugar un paper decisiu.

Reivindiquem per a aquesta tasca el mètode de Lleó Trotsky per a la construcció de partit, contra tota autoproclamació sectària i contra tota lògica evolutiva. Com va sostenir el gran dirigent de la revolució russa en els anys trenta amb el "Bloc dels Quatre", el partit revolucionari no pot ser el subproducte del creixement aritmètic d'un sol corrent, sinó el resultat de la fusió entre ales esquerres d'organitzacions marxistes revolucionàries i sectors de l'avantguarda obrera i juvenil que s'orientin cap a la revolució. Sectors que actuen en els moviments sindicals o socials més avançats des del que anomenen "doble militància" -feminista anticapitalista, antiimperialista en suport al poble palestí o en fenòmens avançats de la lluita de classes-, que s'estan plantejant una "militància estratègica" buscant superar els límits de l'activisme exclusivament social o sindical,

per avançar en una militància partidària acostant-se a les idees revolucionàries, a la calor de la crisi capitalista, la guerra i la lluita de classes.

La nova organització que volem construir serà un projecte polític molt superior a la suma de les nostres forces i es proposarà lluitar per construir amb aquest mètode un gran partit revolucionari de treballadores i treballadors a l'Estat espanyol, capaç de jugar un paper decisiu en els combats per venir.

7. Bases polític-programàtiques

A continuació, enunciem sintèticament les bases polític-programàtiques fonamentals sobre les quals proposem construir la nova organització. No es tracta d'un programa acabat, sinó dels nuclis estratègics que, juntament amb la prova de la pràctica política i de la lluita de classes, han de delimitar el camp de l'esquerra revolucionària que aspirem a refundar.

- **La lluita per la independència política de classe.** Reivindiquem la independència política de la classe treballadora enfront de totes les variants burgeses i petitburgeses, contra tota política de "mal menor", de "front democràtic" o "antifeixista", així com contra tota variant de "unitat nacional" amb la burgesia en les nacionalitats oprimides. Rebutgem rotundament les aliances electorals i de govern amb els neoreformistes que gestionen el capitalisme -com va fer Unidas Podemos i avui fa Sumar- i els acords amb corrents burgesos que prenen per a si reivindicacions democràtiques. Apostem per la construcció d'un partit revolucionari de treballadores i treballadors basat en el caràcter irreconciliable del capitalisme amb els interessos dels explotats i oprimits.

- **La centralitat de la classe treballadora i la lluita per l'hegemonia obrera.** Reafirmem la centralitat de la classe treballadora -en tota la seva heterogeneïtat, travessada pel gènere, la raça, l'opressió nacional i la precarietat- com a subjecte de la revolució socialista, a causa del seu lloc en la producció i en la reproducció social. Per les posicions estratègiques que ocupa en el sistema capitalista, la classe obrera té la potencialitat de determinar la producció del conjunt de l'economia: els treballadors i treballadores dels grans ports, refineries, sectors energètics, els transports i les telecomunicacions, la sanitat, l'educació i les cures, poden posar de genolls l'economia capitalista mitjançant la vaga, i, en perspectiva, reorganitzar la societat sobre noves bases. Però aquesta centralitat només es realitza mitjançant una política hegemònica capaç de forjar una aliança amb la joventut estudiantil precaritzada, les classes mitjanes empobrides, els pobles oprimits, els moviments ecologistes, feministes, antiracistes, de treballadors i treballadores migrants i aturats i aturades, que permeti conquistar la força material per a fer efectiva l'estratègia de la vaga general política que paralizzi l'economia capitalista i plantegi la qüestió de qui ha de dirigir la societat. Les vagues i accions impulsades pels portuaris italians contra el rearmament imperialista i el govern de Meloni, especialment les vagues generals contra el genocidi a Gaza i la detenció de la Global Sumud Flotilla a la tardor de 2025, o la vaga educativa a Catalunya, un procés avançat que destaca per la unitat entre tots els sectors, l'autoorganització en assemblees, mètodes actius de lluita, oposició a la burocràcia sindical i al govern, i construcció d'aliances amb famílies,

comunitat educativa i altres lluites socials, són punts de suport per mostrar la perspectiva que volem generalitzar.

- **La defensa d'un programa transicional revolucionari i el govern obrer.** Reivindiquem l'articulació d'un Programa de Transició, com l'elaborat per Lleó Trotsky en 1938, com el millor mètode per establir un pont entre la consciència actual de les masses i la perspectiva del poder obrer. Per exemple, enfront de la inflació i la pèrdua de poder adquisitiu, aixequem l'escala mòbil de salaris i hores de treball; enfront de la desocupació, el repartiment de les hores de treball entre totes les mans disponibles sense reducció salarial; enfront dels xantatges de la patronal, defensem l'abolició del secret comercial, l'obertura dels llibres comptables i l'expropiació sota control obrer de les empreses que tanquin o acomiadin; enfront de la crisi de l'habitatge, lluitem per un Parc Públic d'habitatges de lloguer social que pot i ha de formar-se des d'ara mateix amb l'expropiació dels habitatges buits de la Banca, els fons voltor i les grans immobiliàries que es van enriquir amb el "rescat bancari" que avui dia no s'ha retornat. Breguem per la prohibició dels desnonaments i en perspectiva per un pla públic de construcció d'habitatges sota control obrer, així com la imposició del control de preus dels lloguers sota control de comitès d'inquilins; enfront del saqueig financer, reivindiquem el no pagament del deute i la nacionalització del sistema bancari sota control obrer; enfront del rearmament imperialista, diem ni un euro per a la guerra!, tancament de les bases militars de Rota i Morón, sortida de l'OTAN i trencament immediat de relacions amb l'Estat genocida d'Israel. Aquestes i altres

demandes s'articulen amb la lluita per les llibertats democràtiques -contra la Llei Mordassa, les Lleis d'Estrangeria, la repressió, la judicatura franquista i les tendències bonapartistes-, la lluita per acabar amb el règim monàrquic i la defensa del dret d'autodeterminació de les nacions oprimides per l'Estat espanyol, des d'una perspectiva d'independència de classe que lluiti per la conquesta d'un govern de les i els treballadors i una Federació Lliure de Repúbliques Socialistes Ibèriques, en la perspectiva de conquerir els Estats Units Socialistes d'Europa.

- **Lluita pel Front Únic Obrer.** Defensem la tàctica del Front Únic Obrer, en la formulació clàssica de la Internacional Comunista sota la direcció de Lenin i Trotsky: “copejar junts, marxar separats”. És a dir, la unitat d'acció amb sectors i organitzacions reformistes del moviment obrer per enfrontar al capital i a l'Estat, mantenint al mateix temps la lluita política perquè les masses facin la seva pròpia experiència amb les direccions reformistes. El Front Únic és per a nosaltres una tàctica i no una estratègia: el seu objectiu és ampliar la influència dels revolucionaris en amplis sectors de la classe treballadora mitjançant l'experiència comuna i desemmascarar a les burocràcies. D'aquí es deriva la lluita per recuperar les organitzacions sindicals majoritàries -com CCOO i UGT- de mans de la burocràcia, per construir fraccions classistes i revolucionàries en el seu si, així com en els sindicats de base, del sindicalisme combatiu i/o nacionalista i allí, en definitiva, on s'organitzi la classe treballadora. Al mateix temps, lluitem per superar el sectarisme que atomitza a l'esquerra sindical i breguem per la unificació del

conjunt de la classe treballadora sobre la base d'un programa de lluita independent de l'estat i els capitalistes. Reivindiquem recuperar la batalla a la qual es va renunciar durant la Transició per dividir a la classe obrera, per un Congrés sindical constituent que trenqui l'actual divisió i la diàspora sindical i conformi una Central Unitària de les i els Treballadors basada en el més absolut respecte a la democràcia obrera. En aquest camí de la lluita per l'autoorganització encoratjarem tot agrupament o plataformes que ajudi en aquest camí. Reivindiquem aquesta batalla pel Front Únic que a nivell internacional ha tingut una expressió notable en el combat del PTS de l'Argentina per posar dempeus instàncies àmplies de coordinació de tots els sectors disposats a la lluita per imposar a les burocràcies sindicals i socials el Front Únic i un pla de lluita contra les reformes i ajustos de Milei i les patronals.

- **Lluita antiburocràtica i autoorganització.** Mantenim un combat frontal contra les burocràcies polítiques i sindicals que actuen com a agents de la patronal i divideixen a la classe obrera. Reivindiquem el desenvolupament d'organismes d'autoorganització amb llibertat de tendències -comitès d'acció, coordinadores de les lluites, assemblees en els llocs de treball i estudi- com a via per agrupar l'avantguarda i, eventualment, a sectors de masses, i imposar el front únic fent fallida la passivitat i el divisionisme de les cúpules sindicals. Lliurem aquesta batalla en tots els països, com ho van fer per exemple els nostres companys de Révolution Permanente a França durant la “batalla de les pensions”, contra la reforma de Macron de 2023, fent una crida a impulsar l'autoorganització i a construir assemblees

generals i intersectorials per generalitzar la vaga i unificar a tots els sectors de la classe treballadora. En moments aguts de la lluita de classes, aquests organismes poden generalitzar-se i transformar-se en òrgans de doble poder, soviets o consells, que per a nosaltres són la base d'un nou tipus d'Estat obrer fundat en la democràcia proletària i en el pluripartidisme soviètic.

- **Internacionalisme i antiimperialisme.**

L'internacionalisme és per a nosaltres una qüestió estratègica. La revolució socialista, en tant comença en un terreny nacional, només pot triomfar definitivament com a revolució internacional. Combatem a mort l'imperialisme, començant per l'imperialisme espanyol, les seves multinacionals, la seva pertinença a l'OTAN i els seus enclavaments colonials a Ceuta i Melilla -que exigim siguin retornats al Marroc-, així com el seu rol com a gendarme de les fronteres europees, i exigim la immediata ruptura de relacions polítiques, militars i comercials amb l'Estat genocida d'Israel. Defensem la lluita dels pobles oprimits per la seva emancipació nacional des d'una estratègia d'independència de classe, sense el menor suport als projectes polítics de les burgesies nacionals. La construcció d'una nova organització a l'Estat espanyol és per a nosaltres part indissoluble de la lluita per construir un Moviment per una Internacional de la Revolució Socialista, que es proposi la tasca històrica d'avançar en la reconstrucció de la Quarta Internacional.

- **Joventut revolucionària militant.**

Apostem per construir un corrent militant entre la joventut d'universitats, instituts, centres de Formació Professional, els barris obrers i entre la joventut treballadora

precaritzada. Una generació que és la primera que viu pitjor que els seus pares i mares en termes materials per la impossibilitat estructural d'accedir a un habitatge digne, la precarietat laboral generalitzada, els contractes temporals en cadena, la pluriocupació i els salaris de misèria; que sofreix així mateix una veritable crisi vital i un sentiment de no tenir futur, símptoma i producte d'un sistema capitalista que destrueix el planeta i només promet guerres i misèria. Però aquesta mateixa generació, filla de la crisi oberta en 2008, la que ha estat protagonista decisiva de l'últim cicle internacional de revoltes: els armilles grogues a França, la rebel·lió de Xile, l'aixecament de Sri Lanka, les grans mobilitzacions del BLM als Estats Units, les protestes contra l'ICE, i, en els últims anys, l'onada estudiantil global de solidaritat amb Palestina, amb campaments en universitats de mig món. A l'Estat espanyol és la força viva darrere de les manifestacions contra el genocidi, contra el rearmament imperialista, en el moviment per l'habitatge, en el 8M i en l'activisme antiracista. La defensa de l'educació pública, gratuïta i laica enfront de la mercantilització, les retallades i la privatització; la lluita per un habitatge; la lluita contra la criminalització, la repressió i l'avanç de l'extrema dreta que pretén disputar a aquesta mateixa joventut sobre la base de l'odi i el ressentiment; la batalla per una salut mental pública i desmercantilitzada, i pel dret a l'oci i la cultura; tot això ha d'articular-se en una estratègia comuna que recuperi les millors tradicions de la unitat obrer-estudiantil. Defensem el combat sense treva a les direccions burocràtiques i reformistes que actuen en el moviment estudiantil, així

com a la il·lusió meritocràtica i a l'individualisme neoliberal que el capitalisme inculca en cada generació, contraposant-los la perspectiva de l'organització col·lectiva. Projectarem l'agrupació Contracorriente com a eina política revolucionària de la joventut, en estreta articulació amb Pa i Roses, amb les fraccions classistes en el moviment obrer i la lluita per construir en el si de la joventut treballadora i estudiantil els quadres d'una nova organització socialista revolucionària i d'un partit mundial per a la revolució socialista.

- **Feminisme socialista i lluita contra totes les opressions.** Reivindiquem un feminisme socialista i de classe, internacionalista i antiimperialista, contra la guerra, el capitalisme i el patriarcat, delimitat del feminisme liberal, ministerial i punitivista. Partim de l'articulació entre capitalisme i patriarcat, de la divisió sexual del treball i de totes les formes d'explotació i mercantilització dels cossos i de la vida de les dones sota aquest sistema, així com totes les formes de violència patriarcal, opressió sexual i divisió sexual del treball que sostenen la reproducció d'aquest sistema. Defensem les conquestes i demandes històriques, arrencades mitjançant la lluita del moviment feminista i de les dones treballadores -com el dret a l'avortament, la lluita contra les violències masclistes i per iguals drets i salaris- al costat de les reivindicacions específiques de les dones migrants i racialitzades, i de les dissidències sexuals i de gènere, pels drets de totes les persones trans i de tots els sectors oprimits pel patriarcat i el capitalisme, des d'una perspectiva d'independència de classe i sense confiança en els governs ni en les institucions de

l'Estat capitalista. Al mateix temps, combatem la cooptació del moviment de dones pels governs "progressistes" i les sortides liberals dins de l'Estat capitalista. Projectem l'agrupació Pa i Roses com a organització revolucionària del moviment de dones i dissidències.

- **Antiracisme i antimperialisme.** Assumim la lluita contra el racisme i la xenofòbia -contra les Lleis d'Estrangeria, els CIE, les deportacions, el racisme institucional, la islamofòbia i la massacre fronterera- com a part indissoluble de la lluita per la unitat i l'hegemonia de la classe treballadora. Considerem que aquesta lluita està indissolublement lligada a la lluita contra l'imperialisme, que domina als països del Sud Global a través de mecanismes com el Fons Monetari Internacional i el poder militar. Per això mateix, lluitem pel dret al lliure trànsit, per una obertura total de fronteres i pel desconeixement del deute extern. Per acabar amb el racisme estructural i establir llaços de solidaritat internacionalista, enfront de la deriva nacionalista dels governs reaccionaris i "progressistes".
- **Parlamentarisme revolucionari i dret a la rebel·lió.** Reivindiquem el parlamentarisme revolucionari com a tàctica al servei de l'estratègia socialista, en la tradició de Marx i Engels, de Lenin i Trotsky, i de les resolucions dels primers congressos de la Internacional Comunista. Enfront del parlamentarisme burgès reformista -que converteix les institucions de l'Estat capitalista en la fi mateixa de la política i subordina la lluita de classes al calendari electoral, com han fet Syriza, Podemos, Unidas Podemos o les apostes tipus Mamdani en el Partit Demòcrata dels EUA, avui reivindicades per sectors de la DSA-, i

enfront del cretinisme antiparlamentari que s'absté per principi de tota intervenció electoral i entrega així un terreny decisiu de propaganda als reformistes i a la dreta, sostenim que el parlament burgès no és un instrument neutre al servei del canvi social, sinó un òrgan de l'Estat capitalista que no pot ser "conquistat des de dins" ni gestionat en clau socialista. Però precisament per això ha de ser utilitzat en forma revolucionària com a tribuna per agitar la lluita de classes als carrers, els llocs de treball i els centres d'estudi, per denunciar el caràcter de classe del règim, per amplificar la veu de les i els treballadors en vaga, de les dones i dissidències, de les i els migrants, de les nacions oprimides, i per sostenir un programa anticapitalista i transicional irreconciliable amb l'administració de l'ordre burgès. L'exemple del PTS i el FITU a l'Argentina és per a nosaltres una referència estratègica: una esquerra que disputa el terreny electoral amb independència de classe, sense aliances amb els partits del règim, i que posa els seus escons al servei del desenvolupament de la lluita de classes i l'autoorganització. La tasca de Myriam Bregman, Nicolás del Caño i altres companys com a diputats nacionals, encarnació d'aquesta tradició, ha aconseguit un reconeixement polític de masses: avui Bregman és la dirigent argentina amb major imatge positiva, molt per sobre de Milei. En la seva intervenció en el massiu acte del PTS a l'estadi de Ferro (Buenos Aires) el passat 1r de Maig, va reivindicar enfront de milers de persones el dret a la rebel·lió i l'acció directa, va fer una crida a organitzar una Vaga General per derrotar al govern de Milei i a l'ajust, i va convocar a impulsar comitès d'organització en llocs de treball, estudi i

barris per construir un gran partit de la nova classe treballadora. Aquesta orientació -donar batalla en tots els terrenys, inclòs l'electoral, sense la menor concessió ni moderació- és la nostra: contra tota utopia reformista d'una gestió "humana" de l'Estat capitalista, defensem el dret a la rebel·lió com a brúixola estratègica. Projectarem aquesta concepció del parlamentarisme revolucionari a l'Estat espanyol en quantes instàncies electorals ens proposem disputar com a eina al servei de la lluita extraparlamentària, l'autoorganització i la conquesta del poder per les i els treballadors.

- **Sota les banderes del marxisme revolucionari.** Fem del combat ideològic contra les idees dominants una tasca central. Reivindiquem la recreació viva del marxisme revolucionari i la tradició clàssica de Marx, Engels, Lenin i Trotsky, com a guia per a l'acció de les noves generacions revolucionàries. Continuarem desenvolupant, ampliant i unificant els projectes de premsa, edició, elaboració i formació, com els diaris digitals Izquierda Diario, Esquerra Diari, l'Institut del Pensament Socialista Karl Marx, Edicions IPS i la revista Contrapunto, així com impulsant centres culturals socialistes com la Casa Marx a Vallekas, La Comuna a Saragossa o el Casal Yolanda González a Barcelona, com a eines militants i de combat teòric-polític al servei de la construcció del partit.
- **Per una organització revolucionària militant i de combat.** L'organització que aspirem a construir no serà una màquina electoral ni un aparell parlamentari, sinó un partit revolucionari militant i de combat, basat en la tradició del marxisme

revolucionari i la seva continuïtat leninista-trotskista, arrelat en la classe treballadora, les dones i la joventut explotada i oprimida. Reivindiquem la concepció leninista del militant com a “portaveu del poble”, que no es limita a defensar les demandes econòmiques o del seu sector, sinó que combat tota manifestació d'arbitrarietat i opressió contra la classe obrera i els sectors populars, lligant aquestes lluites amb la lluita global contra l'explotació i l'Estat capitalista. El centralisme democràtic és la forma orgànica d'aquesta organització, és a dir, el foment de la més àmplia democràcia interna i llibertat de debat, articulada amb la disciplina conscient per copejar com un sol puny en la lluita de classes, alguna cosa oposada al “centralisme burocràtic” promogut per l'estalinisme. Concebem les files de l'organització que volem construir com un marc de fraternitat revolucionària, de llaços de companyia forjats en el combat comú que prefigurin les relacions humanes alliberades de l'individualisme, la competitivitat i l'opressió propis de la ideologia capitalista.

- **Lluitem pel comunisme.** El nostre objectiu polític és la conquesta d'una societat comunista, sense classes ni Estat, basada en la planificació racional, democràtica i internacional de l'economia i en l'associació de productores i productors lliures, sobre la base de la més àmplia democràcia dels consells obrers. Reivindiquem aquesta perspectiva contra la utopia reaccionària del “socialisme en un sol país” i contra la barbàrie de la degeneració estalinista, el corrent més contrarevolucionari de la història del moviment obrer. Defensem la tradició del trotskisme com a continuïtat del marxisme

revolucionari en la nostra època i abracem una estratègia soviètica que, enfront de la crisi capitalista, les guerres, la misèria i l'avanç de l'extrema dreta, plantegi com a única sortida de fons la unitat internacional de la classe treballadora i els oprimits per enderrocar al capitalisme i construir una nova societat.

8. Cap a un procés constituent d'una nova organització socialista revolucionària a l'Estat espanyol

Sobre aquestes bases, el Comitè Conjunt del CRT i CR-IV ens proposem impulsar un procés constituent per a la fundació d'una nova organització socialista revolucionària a l'Estat espanyol, amb vista a un congrés fundacional. Per a això, tenim per davant el desafiament d'organitzar un procés d'elaboració col·lectiva dels documents programàtics fundacionals i l'impuls d'un ampli pla d'assemblees obertes, seminaris públics de debat, intercanvis escrits sobre les qüestions vitals de l'estratègia socialista avui i activitats comunes en el moviment obrer i juvenil en els territoris on tenim presència i en aquells als quals ens proposem arribar amb l'objectiu de formar el nucli d'una nova organització revolucionària i socialista a l'Estat espanyol.

Fem una crida a les treballadores i treballadors que davant la traïció de les direccions reformistes han trobat en les files del sindicalisme combatiu un lloc d'organització i activisme però es proposen avançar cap a una militància estratègica; a les i els joves polititzats en universitats, instituts i FP per la solidaritat amb Palestina, per l'habitatge i contra el rearmament que busquen una sortida política; a les militants feministes, antiracistes i del moviment per l'habitatge fartes del feminisme ministerial i

del progressisme imperialista; a les i els exmilitants de la tradició trotskista i de l'esquerra revolucionària que busquen un projecte a l'altura de les exigències del període; i també a les companyes i els companys d'altres organitzacions de l'extrema esquerra amb els qui mantenim diferències però compartim terrenys de pràctica comuna i voluntat de debat honest, a sumar-se al procés constituent.

L'objectiu d'aquesta crida és obrir un temps i un espai de clarificació sobre les bases polític- programàtiques que presentem com a proposta i sobre les que puguin seguir en debat. Concebem aquest procés com una cosa oberta, permetent que cadascú participi amb les seves idees, la seva experiència i les seves propostes per elaborar col·lectivament el seu programa i el seu funcionament democràtic.

La nova organització que volem construir aspira a ser un element decisiu per a la recomposició d'una extrema esquerra de combat a l'Estat espanyol, una organització que participi activament de totes les lluites de la classe treballadora -en defensa de la sanitat, l'educació i els serveis públics; en la lluita per l'habitatge; en la lluita de la joventut estudiantil i la joventut treballadora; en el moviment de solidaritat amb Palestina i contra el rearmament imperialista; en la defensa de les dones i dissidències; en la lluita de les i els migrants; en la batalla per l'autodeterminació de les nacions oprimides-, buscant convertir-les en grans combats, en "escoles de guerra" que transformin a la nostra classe en un subjecte hegemònic capaç d'estar a l'altura dels esdeveniments. Una organització amb una estratègia

revolucionària i un programa per vèncer, capaç de jugar un rol decisiu perquè les pròximes revoltes es converteixin en revolucions, i per obrir el camí a un futur que mereixi ser viscut enfront de la barbàrie capitalista que amenaça amb destruir la humanitat i el planeta.

Cal prendre partit. Enfront del genocidi a Palestina, la guerra i el militarisme, enfront del rearmament imperialista del govern "progressista", enfront del parany del mal menor que prepara noves frustracions i nous avanços de l'extrema dreta, enfront de la crisi capitalista que descarrega els seus costos sobre les i els treballadors i la joventut, cal una organització socialista revolucionària que combati per la independència de classe, per l'autoorganització i per un govern de les i els treballadors, per la vaga general política. Una organització que sigui, a l'Estat espanyol, una trinxera més en la lluita internacional per reconstruir la Quarta Internacional sobre bases revolucionàries i per obrir el camí al comunisme.

Impulsem en comú comitès i assemblees obertes per construir una nova organització revolucionària en els centres de treball, en els instituts i universitats, en els barris obrers i populars, a les ciutats i pobles del conjunt de l'Estat! Uneix-te al procés constituent de la nova organització socialista revolucionària que la classe treballadora, la joventut i els pobles oprimits de l'Estat espanyol necessiten!

Comitè Conjunt del CRT (Corrent Revolucionari de Treballadores i Treballadors) i CR-IV (Corriente Roja – Cuarta Internacional).

www.crtweb.org
www.corrienterojaci.org